

Rondje Mull, Schotland 20 mei – 1 juni 2005

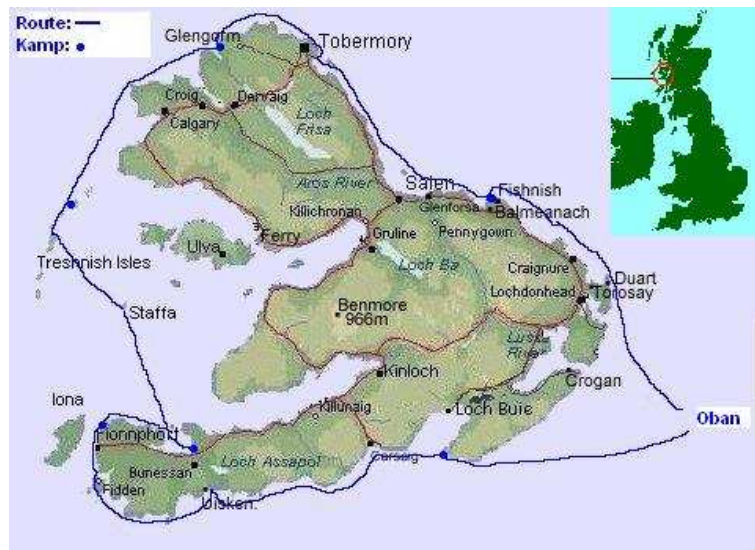
"You missed the cave?"

Tekst: Albert-Jan Zijlstra

Foto's: Paul de Haas en Johan Jorritsma

De eerste peddelslagen van de vakantie zijn altijd de mooiste. Ik heb een lekker gevoel omdat we een week gaan kajakken en we hebben de hele tocht nog voor ons. In de ochtendzon snijdt de punt van mijn Romany explorer door het gladde water van de Sound of Kerrera. De heuvels die zijdelings uit het water rijzen worden beschenen door de zon. Af en toe valt er een schaduw van de wolken over de rotsige en begroeide hellingen. Dit prachtige sfeerbeeld geeft een diepe indruk op deze kajaktocht rondom het eiland Mull, aan de westkust van Schotland.

Paul vaart iets achter Johan en mij en maakt de eerste foto's. Als we Ardmore Bay uitvaren zetten we koers naar het noorden. Voor ons ligt het eiland Mull al even mooi in het afwisselende beeld van zon en schaduw. Af en toe valt er een beetje regen uit de laaghangende bewolking. Bij het ronden van de oostpunt van Mull verschijnt een van de twee kastelen die op het eiland rond het jaar 1300 zijn gebouwd. Halverwege de middag krijgen we een hagelbui over ons heen. Het zeewater spat wel 10 cm omhoog door de hagel en het ijs blijft op de boot liggen. Het maakt me niet uit dat ik nat wordt omdat ook dit weer een prachtig beeld oplevert in het water van de Sound of Mull. Uiteindelijk slaan we een kamp op in Fishnish Bay. Om de tijd wat te doden proberen Paul en ik allerlei technieken uit om vuur te maken. Paul heeft een magnesiumstaafje waar de vonken vanaf spatten als hij er met een metalen mes op slaat. Ik probeer met een ronddraaiend stokje (vuurboog) een kooltje te laten gloeien. Als de rook er vanaf komt begint het te regenen. Net voor het hoogtepunt moet ik stoppen omdat de regen met bakken uit de lucht komt. De stokjes worden nat en het vuur maken wil niet meer. Uiteindelijk sluiten we deze prachtige dag 's avonds toch nog af met een kleinvuurtje.

Tobermory

De midgets en de motregen zorgen voor een snelle start. Johan zit onder de bulten, en Paul en ik hebben allebei een muts op tegen die vervelende kleine mugjes. Er valt weinig aan te doen en we zijn blij als we kunnen varen en koers zetten richting

het plaatsje Tobermory. Bij het passeren van het baken Eilean Glasa klaart het weer op. Als we het plaatsje Tobermory naderen worden we vriendelijk begroet door de felgekleurde geveltjes van de huizen aan de kade.

In korte tijd doen we wat inkopen en we lunchen even op de kant bij de kajaks. De havenmeester komt op ons afvaren. Hij is met enkele mannen nieuwe boeien aan het plaatsen waar schepen aan kunnen leggen. In plaats van steigers, zoals in de Nederlandse havens, liggen plezierschepen hier aan boeien. Ze vragen wat voor tocht we

maken en waar we naar toe gaan. Ze staan met bewondering te kijken hoe we alle spullen in de kajak kwijt kunnen en zijn verbaasd als we ook nog vertellen dat we tijdens de hele tocht in een tentje overnachten. De weersverwachting kennen ze niet voor die dag. De havenmeester zegt dat je in Schotland voor de weersverwachting het beste 's ochtends uit het raam kunt kijken en lachend varen ze weer weg naar de volgende boei.

Bij het rondenvan het meest noordelijke puntje van Mull, doemt het tweede kasteel op. Glengorm castle staat erg prominent op een helling met goed uitzicht op zee. Het kasteel maakt onderdeel uit van een landgoed waar je kunt overnachten. We besluiten iets verder te varen en de beschutting wat op te zoeken. Uiteindelijk kamperen we aan de rand van een baai, en worden we omringd door grazende Schotse Hooglanders. De runderen kijken wat we aan het doen zijn en wij kijken naar hen. We houden ons wat kalm en de runderen grazen rustig verder. Met een ondergaande zon levert dit wel weer een prachtig plaatje op.

Treshnish

Het is een relatief warme dag als we de oversteek naar de Treshnish Isles maken. Bij Caliach Point staat een kleine stroomversnelling.

Hoewel het tijverschil van 2 meter niet erg groot is, staat er op verschillende plekken rondom Mull door ontdiepten en nauwe

doorgangen toch een sterke stroming. Met rustig weer en bij de kentering van het getij is het meestal wel mogelijk om daar doorheen te varen. De Treshnish zijn onbewoonde eilanden waar veel vogels broeden. We komen vroeg in de middag bij de eilanden aan zodat we nog een uurtje rond kunnen varen om alles goed te bekijken. Stormmeeuwen broeden op de smalle richels van de hoge rotsen en ook Aalscholvers en talloze andere vogels hebben hun plekje op de eilanden weten te vinden. Door de warme lucht uit onze longen op het koude water condenseert onze adem, waarin een kleine regenboog te zien is als de zon er op schijnt. Later in de middag wordt de zeedeining sterker en beuken de golven tegen de rotsen

aan. Omdat het de afgelopen maanden nog erg koud is geweest, staan de meeste bloemen nu nog in bloei. Ook de Bromelia, het Albert Hein plantje, groeit hier massaal. Door het koudere klimaat is de begroeiing vrij gedrongen en zijn de grashellingen nu bezaaid met kleine bloemen.

Fingal's cave

Van de kruidenier in het dorpje Bunessan mogen we de tenten naast de 'public toilet' opzetten. Het gebeurt wel vaker dat op die plek tenten worden opgezet en daar heeft, volgens hem, nog nooit iemand wat van gezegd mits we het zompige veldje maar netjes achterlaten. Hij vraagt

waar we vandaan zijn gekomen. "Van de Treshnish zijn we via het eilandje Staffa naar Bunessan gevaren voor wat proviand", antwoorden wij. Hij vraagt of we Fingal's cave ook hebben gezien. "Hu, nee we hebben geen grot gezien?". Met grote ogen en vol verbazing antwoordt hij: "You missed the cave?". Volgens de kruidenier is dat dé beroemde grot waar Mendelssohn nog piano in heeft gespeeld. Een man in de winkel met een geruit hoedje en de krant onder z'n arm heeft het verhaal gehoord en komt naast Johan staan; "Mendelssohn, you never heard of Mendelssohn?", is zijn vraag. "It's that famous musician", voegt hij nog toe. Dit heeft de kruidenier nog nooit meegemaakt: "three dutchman who missed the cave". Door het slechte weer, de tegenwind en de hoge golven zijn wij rechts om het eiland gegaan. Als we linksom waren gevaren dan hadden we de immense grot kunnen zien. Enfin, het heeft de hele dag geregend en de overtocht was zwaar. Vier uur lang hebben we tegen de windkracht vijf in gevaren. Door de motregen doemde de haveningang pas op het laatste moment op waardoor we lang met weinig oriëntatiepunten hebben kunnen navigeren. Na alle inspanning besluiten we om eens een lekker warm maal en een pint in de Argylls pub aan de overkant van de weg te gaan halen.

In Bulhole vlak bij Fionnphort eindigt de tocht van de volgende dag vanwege de harde zuidwestenwind. In de verte zien we witte koppen op de golven en vanwege de vele rotsen en de lagerwal aan de zuidkant van Mull zien we het niet zitten om door te varen. Om elf uur 's

ochtends staan de tenten alweer op het gras en hebben we tijd om de westpunt van Mull te bekijken. De volgende dag hebben we meer geluk en varen we met de wind in de rug langs de zuidkust. Vlakbij Port Usken hebben we het idee dat we niet erg snel vooruit komen doordat we de stroom te sterk tegen krijgen. We besluiten om twee uurtjes pauze te houden

en de kentering af te wachten. Als ik mijn dagluik opentrek komt er een dranklucht naar buiten. Een blikje bier is lekgeslagen toen ik mijn anorak opborg. Op de bodem van de kajak golft het bier tussen de hartkeks en de tube Fred & Ed chocopasta. Met zeewater spoel ik de plakkerige laag van al het proviand en laat de spullen goed drogen.

The other cave

De wind is gedraaid en haalt aan naar windkracht vijf. Vanaf Port Usken varen we in vier uur naar Carsaig Bay, een afstand van ongeveer zestien kilometer in de stromende regen en met tegenwind. Als we om acht uur 's avonds in de baai aankomen moeten we nog een geschikte plek voor de tenten vinden. Het eerste veldje dat we vinden is te nat en we besluiten om door te varen naar Loch Buie. Ik ben moe, nat, koud en hongerig en heb weinig zin om nog een uur door te varen. Als we aan de overkant bij het schiereiland aan komen zie ik in mijn rechterooghoek een grot. Dat is natuurlijk de ideale plek om met dit weer de tijd door te brengen en droog te kunnen koken. Paul en ik gaan aan land om te kijken of we er kunnen kamperen. We slapen die nacht wel op een helling maar de grot is toch wel prettig voor de leefruimte. "We missed the cave but we found a better one". Die nacht gaat het erg tekeer, windkracht acht met valwinden. Tot twee keer toe waait de tent totaal plat terwijl ik er in lig. Slapen lukt niet echt met al dat geweld. De volgende ochtend waait het nog steeds

waardoor varen onmogelijk is. We stellen de overtocht naar Oban uit tot half vijf die middag en ik ga maar ontbijten in de grot die bezaaid is met geiten- en schapenkeutels. De golven vanaf zee zwellen aan tot twee en een halve meter en spatten uiteen op de rotsen. Ook aan het einde van de

middag neemt de wind niet in kracht af. Tussen de buien door maken we een wandelingetje. We zullen hier nog een nacht moeten doorbrengen, hoewel de hoeveelheid drinkwater wel minimaal is. Eventueel kunnen we nog zoetwater uit een beekje halen. Morgenochtend om half vijf bekijken we of we kunnen varen, of dat we vervoer moeten gaan regelen. Dit zal niet meevallen omdat we op een erg afgelegen plek zitten en we hebben nog maar één dag om terug te varen. De tent wordt extra vastgezet met stenen en we drinken een wijntje in de grot. We kunnen varen alleen is het instappen erg lastig door de rotsen en omdat we door het draaien van de wind nu aan lagerwal zitten. Tussen de rotsen kolken de golven en door de deining stijgt en daalt de kajak van Paul ongeveer anderhalve meter. Paul gaat als eerste instappen omdat zijn Nordkapp kuip het kleinst is. Ik ga als laatste omdat mijn Romany een grote kuip heeft, die het instappen wat gemakkelijker maakt. Als Paul en Johan weg zijn sta ik in mijn eentje op de kant.

De eerste golven smijten mijn kajak lelijk tegen de rotsen en het instappen is haast onmogelijk omdat ik boot en peddel vast moet houden. Als bij een volgende golf het water tot mijn knieën staat, zit er naar mijn idee maar een ding op om nog in de boot te komen. Terwijl ik de kajak en de peddel beet hou, duw ik de kajak naar openwater en spring er zelf achteraan. Het idee is beter dan de situatie. "Bliksems, ik lig er in, en dat om vijf uur 's ochtends", met een paar

ferme zwembewegingen kom ik in veiliger water. Binnen een paar seconden klim ik uit het water en zit ik op het achterdek, zonder zelfs peddelsteun te gebruiken. Paul en Johan schrikken van mijn actie en komen direct naar me toe. Door de adrenaline heb ik gelukkig weinig gevoeld van het water dat niet warmer is dan een graad of vijf. Het is wel jammer dat mijn laatste droge shirt, dat ik voor de laatste tocht had bewaard, nu nat is. Maakt niet uit, ik zit er in en het ging in een razend tempo.

De golven van twee meter die recht van achter komen en het windje in de rug maken het laatste tochtje fantastisch. Lekker surfend varen we recht op de camping in Oban af en na vier uur varen arriveren we weer in de Sound of Kerrera. Het einde van deze prachtige tocht was spannend, maar we hebben het rondje Mull toch kunnen volbrengen.